

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg bana Josipa Šokčevića 17
32100 Vinkovci
OIB:77561654785

Poslovni broj: P-588/2025-13

REPUBLIKA HRVATSKA

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, po sucu Hrvoju Smital kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice Slavice Vidović iz Vinkovaca, A. B. Šimića 17, OIB: 34356382942, zastupane po punomoćniku Vedranu Bikiću, odvjetniku iz ZOU Bikić & Strišković iz Vinkovaca, protiv Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba, Trg bana J. Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupana po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku iz OD Metelko, Knežević & partneri d.o.o. Zagreb, kao tuženika, radi utvrđenja ništetnosti, stjecanja bez osnove i isplate, nakon održane i zaključene glavne, javne i usmene rasprave održane dana 16. travnja 2026. godine, u nazočnosti tužiteljice Slavice Vidović uz punomoćnika Vedrana Bikića, odvjetnika iz Vinkovaca i zamjenika punomoćnika tuženika Dine Makarovića, odvjetničkog vježbenika u OD Metelko, Knežević & Partneri, Zagreb, te potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu održanom dana 29. svibnja 2026. godine.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 2., stavka 12. Ugovora o kreditu br. 3223870325, kreditna partija br. 7105251743, sklopljenog između prednika tužiteljice i tuženika dana 14. lipnja 2011., a koja odredba glasi: *„Potpisom ovog Ugovora ugovorne strane izjavljuju da su upoznate s Odlukom o tarifi naknada za usluge Kreditora, a izvadak iz Odluke o tarifi naknada za usluge Kreditora koje se odnose na ovaj ugovorni odnos sastavni je dio ovog Ugovora.“*

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da u roku od 15 dana tužiteljici Slavici Vidović, A. B. Šimića 17, Vinkovci, OIB: 34356382942 (pr. sljednik iza pok. Pero Vidović, Braće Radić 47, Stari Jankovci, OIB: 82781612714), isplati iznos od 364,00 EUR (tristošezdesetčetirieuara), skupa s pripadajućom zateznom kamatom tekućom od dana 15. prosinca 2011. pa do isplate, a koja kamata teče po stopi u smislu čl.29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima, odnosno do 31. prosinca 2007. po stopi od 15%, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna

poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Nalaže se tuženiku da tužiteljici nadoknadi prouzročene parnične troškove u iznosu od 1.191,36 eur (tisućustodevedesetjedaneuroitridesetšestcenti), sa zateznim kamatama, tekućim od 29. svibnja 2026. kao dana donošenja presude do isplate, prema kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, a u ostalim odnosima za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tuženika za isplatom troškova parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je podnijela tužbu protiv tuženika u kojoj navodi kako pravni prednik tužiteljice pok. Pero Vidović (suprug tužiteljice) sa tuženikom dana 13. lipnja 2011. zaključio Ugovor o kreditu broj 3223870325, kreditna partija broj 710525173 a prema kojem je tuženik kao kreditor predniku tužiteljice kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 26.000,00 eura u kunskoj protuvrijednosti, prema srednjem tečaju HNB važećem na dan isplate kredita, sa rokom otplate od 204 mjeseca.

1.1. Tuženik je nadalje u navedeni Ugovor o kreditu ugradio odredbu pod člankom 2. stavak 12. u kojem je obvezao prednika tužiteljice na plaćanje naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita i to u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora, bez da mu je prethodno ili naknado jasno i nedvosmisleno objasnio svrhu odnosno predočio strukturu od čega se ti troškovi sastoje a kamoli da je o tome pregovarao s prednikom tužiteljice, s tim da takva neodređena odredba tuženikova standardnog ugovora na koju prednik tužiteljice nije mogao imati utjecaja nedvojbeno uzrokuje značajnu neravnotežu među strankama protivnu načelu savjesnosti i poštenja.

1.2. Nadalje, tužiteljica ističe da njezin prednik ne samo da o toj naknadi nije mogao pregovarati nego nije bio niti informiran na što konkretno se ona odnosi i kako je formulirana njezina visina, s obzirom da je taj standardni ugovor bio unaprijed sastavljen te je u njemu već unaprijed bila sadržana odredba prema kojoj je naplata ulazne naknade već određena u skladu sa jednostranom odlukom banke i u tom pogledu tužiteljica upire na članak 96. Zakona o zaštiti potrošača – (dalje u tekstu ZZP/07) iz koje proistječe da je na tuženiku teret dokazivanja da je sa prednikom tužiteljice pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade.

1.3. Tužiteljica se poziva i na članak 295. Zakona o obveznim odnosima kojim su regulirani opći uvjeti ugovora i s obzirom da se o takvim odredbama po prirodi stvari niti ne može pregovarati proizlazi da se nedvojbeno i u ovom konkretnom slučaju nije pojedinačno pregovaralo. Okolnost da predniku tužiteljice banka nije prezentirala niti obrazložila o kakvim se to stvarnim troškovima radi koji ulaze u spornu naknadu, okolnost da se o njoj nije pojedinačno pregovaralo i zašto su određeni baš u toj visini sveukupno je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača pa je takva nepoštena ugovorna odredba iz članka 96. ZZP/07 ništetna i prema odredbi članka 102. stavak 1. ZZP/07 kao i prema odredbi članka 296. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima.

2. Temeljem nepoštene/ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu članka 2. stavka 12. u kojem je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita tuženik je prilikom isplate kredita od iznosa kredita predniku tužiteljice naplatio naknadu u iznosu od 364,00 eura, čime je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovornu odredbu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva pa predlaže da se utvrdi ništetnim odredba sadržana u članku 2. stavku 12. Ugovora o kreditu te da se naloži tuženiku da mu isplati natrag predmetnu naknadu koju je stekao bez osnove pozivom na članak 323. a u svezi sa člankom 322. Zakona o obveznim odnosima zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana nezakonite naplate.

3. Tužiteljica se poziva na odredbu čl. 323. st.1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01, 35/05, 41/08, 63/08 i 134/08, 78/15, 29/18, 114/22 i 156/22 – dalje Zakon o obveznim odnosima), kojom je određeno da je u slučaju ništetnosti ugovora/ugovorne odredbe svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora/ugovorne odredbe, kao i na odredbe čl. 1111. st. 1. a u svezi odredbe članka 1115. Zakona o obveznim odnosima kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, dok odredba stavka trećeg istog članka Zakona određuje da obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala, s time da je tuženik kao nepošteni stjecatelj dužan platiti tužiteljici i zakonske zatezne kamate na svaki pojedini preplaćeni iznos od dana stjecanja (čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima).

3.1. Gore opisanim jednostranim i protupravnim postupanjem tužiteljica potražuje od tuženika isplatu onog što je primio odnosno naplatio od prednika tužiteljice na osnovu ništetne ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita i to sa z.z. kamatama od dana plaćanja naknade do isplate, tj. za iznos od 364,00 eura od 15. prosinca 2011. do isplate. Identično ovim navodima tužiteljice proizlazi i iz presude Vrhovnog suda RH broj Rev-673/2023 od 13. veljače 2024.

4. Slijedom iznesenog predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi ništetnima odredbu članka 2., stavka 12. Ugovora o kreditu br. 3223870325, kreditna partija br. 7105251743, te obvezati tuženika na isplatu iznosa naknade za obradu kredita, uz naknadu troškova postupka.

5. Tuženik u odgovoru na tužbu prije svega prigovara vrijednosti predmeta spora koju je tužiteljica označila u iznosu od 1.691,22 eura, dok tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 364,00 eura, slijedom čega je vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačena te se u tom dijelu poziva na stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u odluci broj Revr 475/08-2 od 27. listopada 2008., kao i na odluke Županijskog suda u Varaždinu, broj GŽ-286/2024-2 od 15. svibnja 2024. i Županijskog suda u Zagrebu, broj GŽ-4623/2023-2 od 16. travnja 2024.

5.1. Tuženik također naglašava kako tužiteljica nije dokazala da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe, a teret dokaza je u tom smislu na tužiteljici.

5.2. Tuženik nadalje u cijelosti osporava navode tužiteljice da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom jer je ugovorna odredba jasna, razumljiva i lako uočljiva. Upire na članak 57. Zakona o zaštiti potrošača po kojem nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni u slučaju da su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Tuženik se poziva i na članak 4. stavak 2. Direktive Vijeća europske unije 93/13/EEZ (dalje: Direktiva) po kojoj je propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepošteno ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom članka 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Također se ističe da je o naplati naknade za obradu kredita kao i o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za prijevremeni povrat kredita prednik tužiteljice bio upoznat tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu i prilikom njegovog sklapanja na način da je službenik banke tuženika predniku tužiteljice jasno iskomunicirao da postoji obveza prednika tužiteljice na plaćanje takve naknade za obradu kredita. U odnosu na navedeno tuženik se poziva na Presudu ŽS u Zagrebu, posl. broj GŽ 2101/2022-4 od 11. listopada 2022. te citira " nije sporno da je tužiteljica bila upoznata sa visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu ... zbog čega tužbeni zahtjev nije osnovan. "

5.3. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi i da ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, s tim da naglašava da sve i da je naslovnom sudu dopušteno utvrđivati nepoštenost/ništetnost predmetne ugovorne odrede, tuženik ističe kako takva odredba zasigurno ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati značajnom u smislu odredbe članka 81. Zakona o zaštiti potrošača. Tim više što zaključak Suda EU je da članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbene utvrdi koje se konkretno usluge pružaju (za te troškove) načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.

5.4. Tuženik također ističe prigovor zastare uzimajući u obzir da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva naplaćena 2011. godine, a sve s obzirom da je od dana podnošenja tužbe proteklo više od 14 godina, svakako je potraživanje tužiteljice u zastari.

5.5. I u konačnici, a vezano za tužbeni zahtjev tužiteljice kojim potražuje zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana plaćanja, tuženik ističe da čak i u slučaju kada sud utvrdi ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijeni osnovanim

postojanje tužiteljeve tražbine, takav zahtjev tužiteljice glede tijeka zakonskih zateznih kamata je u potpunosti neosnovan i time se poziva na odredbu članka 214. Zakona o obveznim odnosima a koja je odredba jednaka članku 1115. Zakona o obveznim odnosima propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Uostalom ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu, a temeljem članka 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.

6. Predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti i obveže tužiteljicu da naknadi tuženiku troškove parničnog postupka.

7. Tužiteljica se po punomoćniku svojim podneskom od 15. prosinca 2025. u odnosu na odgovor na tužbu tuženika protivi svim navodima iz odgovora na tužbu smatrajući ih u cijelosti neosnovanima, te se poziva na sudsku praksu, prije svega Vrhovnog suda Republike Hrvatske i utvrđenja iz odluka broj Rev-673/2023 od 13. veljače 2024., broj Rev-1051/2023 od 3. travnja 2024. i Revd-1601/2024 od 30. travnja 2024., a u odnosu na prigovor tuženika glede visoko postavljene vrijednosti predmeta spora upire na kogentne odredbe iz članka 37. Zakona o parničnom postupku te članka 19. Zakona o sudskim pristojbama, koje odredbe za ovu pravnu situaciju jasno i nedvosmisleno predviđaju kumuliranje vrijednosti obaju tužbenih zahtjeva i to upravo u iznosima kako je to ovdje tužiteljica i naznačila u tužbi. Dakle, kako se u ovoj pravnoj stvari dokazi izводе i u pogledu deklaratornog zahtjeva za utvrđenjem i u pogledu kondemnatornog zahtjeva za isplatu, tj. u pogledu više glavnih zahtjeva, vrijednost predmeta spora je određena prema zbroju vrijednosti oba zahtjeva a sve sukladno članu 37. stavku 1. Zakona o parničnom postupku, pri tom uzevši u obzir fiksnu vrijednost deklaratornog zahtjeva od 1.327,22 eura. Dodatno, valja napomenuti da shvaćanja viših sudova na koje se tuženik poziva su po tužiteljevu mišljenju pretjerano široko odnosno općenito izražena te su u tom smislu neprimjenjiva na ove konkretne okolnosti. Takva shvaćanja bi eventualno više odgovarala slučajevima gdje bi kondemnatorni zahtjev bio u većim iznosima odnosno gdje vrijednost deklaratornog zahtjeva ne bi utjecala ni na koji segment postupka, a nasuprot tome, ovdje se radi o kondemnatornom iznosu male vrijednosti a dokazni postupak se praktički provodi isključivo u odnosu na osnovanost deklaratornog zahtjeva, slijedom čega se ovdje očito ne radi o okolnostima koje bi se mogle podvesti pod predmetno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

8. Prije pripremnog ročišta tuženik je svojim podneskom od 7. siječnja 2026. istakao kako ne osporava visinu naznačenog tužbenog zahtjeva već i dalje spori pravnu osnovu potraživanja.

9. Na pripremnom ročištu održanom kod ovoga suda 8. siječnja 2026. tužitelj je i dalje ostao kod tužbe i tužbenog zahtjeva u cijelosti, kao i kod predloženih dokaza a odustao je od predloženog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja imajući u vidu navode iz podneska tuženika od 7. siječnja 2026. Na istom ročištu sud je raspravnim rješenjem utvrdio vrijednost predmeta spora sukladno naznačenom iznosu tužitelja iz tužbe odnosno iznos od 1.691,22 eura, sukladno članku 37. stavak 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 –

pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 155/23 i 146/25 – dalje Zakon o parničnom postupku). Sud ocjenjuje da je pravilan stav tužiteljice u odnosu da je vrijednost predmeta spora tužiteljica odredila prema zbroju vrijednosti oba zahtjeva, sukladno članku 37. stavak 1. Zakona o parničnom postupku, koji propisuje da ako jedna tužba protiv istog tuženika obuhvaća više zahtjeva koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, vrijednost predmeta spora se određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva (tako i odluka Županijskog suda u Splitu, broj GŽ 2796/24 od 19. ožujka 2025. i Županijski sud u Rijeci, broj GŽ 768/24 od 10. travnja 2025.).

10. U dokaznom dijelu postupka sud je izvršio uvid i čitanje preslike ugovora o namjenskom kreditu broj 3223870325, broj kreditne partije 7105251743, koji je dana 13. lipnja 2011. godine sa tuženikom zaključio prednik tužiteljice pok. Pero Vidović, suprug tužiteljice, sa lista 6 do 12 spisa, presliku prijedloga za uknjižbu založnog prava od 14. lipnja 2011. sa lista 13 spisa, presliku potvrde privatne isprave javnog bilježnika Marijana Mendeša iz Vinkovaca od 15. lipnja 2011., sa lista 14 spisa, preslike rješenja o nasljeđivanju Općinskog suda u Vinkovcima, poslovni broj 13 O-702/14-3 od 19. kolovoza 2014., sa potvrdom pravomoćnosti, sa lista 15 – 16 spisa, presliku otplatne tablice od 6. lipnja 2011., sa lista 17 – 20 spisa, uvid u presudu VSRH broj Rev 673/2023-2 od 13. veljače 2024., sa lista 21 – 25 spisa, u presudu suda EU broj C-485/19 od 22. travnja 2021., kao i u odluku istoga suda broj C-621/17 te u odluku istog suda broj Rev-715/2024., uvid u rješenje VSRH broj Revd-1601/2024-2 od 30. travnja 2024., kao i u odluku broj Rev-1051/2023., odluku VSRH broj Rev-1051/2023. te je saslušana tužiteljica kao parnična stranka.

11. Temeljem provedenog dokaznog postupka, cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku sud je utvrdio da su tužba i tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovani.

12. Tužiteljica saslušana kao stranka u postupku iskazala je kako je pok. suprug bio u nekoliko banaka, prije svega u PBZ, ali tamo nije mogao dobiti kredit, imao je prijateljicu u banci tuženika koja je preporučila banku tuženika i onda je u banci podignuo za to vrijeme povoljan kredit za adaptaciju kuće. Ne zna je li suprugu nuđena neka druga valuta osim kredita u eurima. Suprug je u to vrijeme bio u vojnoj invalidskoj mirovini, ne sjeća se nekih drugih okolnosti osim činjenice da su zajednički donijeli odluku da se zaduže. Misli da je išao kod javnog bilježnika radi ovjere ugovora o kreditu. Rate kredita ustezane su sa suprugove mirovine. U vrijeme podizanja kredita suprug nije bio vlasnik opg, obrta, trgovačkog društva ili sl. Kredit je u cijelosti otplaćen. Suprug je za vrijeme otplate kredita preminuo i tužiteljica je naslijedila plaćanje kredita. Nije joj bilo poznato kakav ugovor za kredit je suprug dobio, je li ga pročitao, vjerojatno jeste ali ne pažljivo, njega je zanimalo iznos kredita, rok otplate i kamata koja je u tom trenutku bila zadovoljavajuća.

12.1. Sud je prihvatio iskaz tužiteljice kao stranke budući je ista iskazivala životno, logično i uvjerljivo o onim činjenicama kojih se sjeća i o svojem viđenju same stvari, tim više što iskaz tužiteljice nije doveden u pitanje niti mu je tuženik prigovarao.

13. Sud je kao vjerodostojne prihvatio sve isprave koje su pročitane i u koje je izvršen uvid na glavnoj raspravi budući njihova vjerodostojnost nije dovedena u pitanje

po parničnim strankama pri čemu je dokaznu snagu istih cijenio dovodeći ih u vezu s drugim dokazima te odredbama zakona.

14. Sud je utvrdio da je između stranaka nesporno da je prednik tužiteljice kao korisnik kredita sa tuženikom kao davateljem kredita zaključio ugovor o kreditu 13. lipnja 2011. na iznos od 26.000,00 eur sa rokom otplate od 204 mjeseca, te nije sporna niti visina potraživanja, da je prednik tužiteljice za vrijeme otplate kredita preminuo te da ga je naslijedila supruga, ovdje tužiteljica Slavica Vidović, što je sve utvrđeno iz Rješenja o nasljeđivanju Općinskog suda u Vinkovcima, broj 13 O-702/14-3 od 19. kolovoza 2014., koje je postalo pravomoćno istoga dana (list 15 – 16 spisa), te je ovime utvrđeno da je aktivna legitimacija tužiteljice nesporna.

15. Između stranaka je sporno pitanje zastare potraživanja tužiteljice, pitanje ništetnosti odredbe ugovora o kreditu koja se odnosi na naknadu za obradu kredita, te pitanje neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana, te ima li tužiteljica svojstvo potrošača ili nema u ovoj konkretnoj stvari, bila je sporna i visina vrijednosti predmeta spora.

16. U odnosu na spornu činjenicu tj. pitanje ništetnosti dijela odredbe Ugovora o kreditu sud je primijenio odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007, dalje u tekstu ZZP 79/2007.) koji je bio na snazi za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

16.1. Prema odredbi članka 96. stavak 2. ZZP, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

16.2. Odredbom stavka 4. istoga članaka je propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

16.3. Sukladno članku 102. stavak 1. i 2. ZZP/07, propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništavna time da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako on može opstati bez ništavne odredbe.

17. Analizirajući spornu odredbu članka 2. stavka 12. Ugovora o kreditu uz uvjete koje odredi Kreditor, sud je u ovom slučaju primijenio odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07 – dalje ZZP/07) jer je isti bio na snazi u vrijeme kada je prednik tužiteljice zaključio ugovor o kreditu sa tuženikom odnosno 13. lipnja 2011.

17.1. Prema odredbi čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog ugovora trgovca. Ističe se da takvu istovjetnu regulativu sadrži odredba članka 49. aktualnog Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15 i 14/19) koji je kao takav usklađen sa Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva).

17.2. Prema članku 3. Direktive ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetima u dobroj vjeri, na štetu potrošača, prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama

stranaka proizašlih iz ugovora, time da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Iz daljnje odredbe članka 6. Direktive proizlazi da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor po tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredbi. O prethodno navedenom je svoje stajalište izrazio i Sud Europske unije u presudi od 27. lipnja 2000. u spojenim predmetima C-240/98 do C-244/98.

18. Na temelju dokaza izvedenih tijekom postupka, a polazeći od naprijed navedenih odredbi, proizlazi da je odredba o naknadi za obradu kredita (naknada za usluge kreditora) uz uvjete koje odredi kreditor sadržane u dijelu pod odredbom članka 2. stavka 12. Ugovora o kreditu ništetna.

18.1. Po stavu suda navedena odredba ne prolazi test poštenja s obzirom da je cjelokupan rizik prebačen samo na jednu stranu odnosno na prednika tužiteljice koji u cijelosti ovisi o volji tuženika, jer na odluku banke tuženika prednik tužiteljice apsolutno nije imao mogućnosti utjecaja.

19. Kako iz stanja spisa proizlazi da tuženik nije s uspjehom osporio navode tužiteljice da se o spornim dijelovima ugovorne odredbe iz članka 2. stavka 12. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, nedvojbeno je utvrđeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu u kojem prednik tužiteljice kao korisnik kredita nije mogao utjecati ni na koji način na sadržaj navedene odredbe, pa je stoga po shvaćanju ovoga suda sporna ugovorna odredba zaista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te su zbog toga ove odredbe ništetne u smislu članka 102. stavka 1. i 2. ZZP/07.

20. Imajući u vidu citirane zakonske odredbe i iste dovodeći u vezu sa iskazom tužiteljice, sud je zaključio da je tužbeni zahtjev osnovan.

21. Uvidom u otplatnu tablicu od 6. lipnja 2011., izdanu od tuženika, proizlazi da je prednik tužiteljice prilikom ugovaranja kredita zbog ništetnosti odredbe o naknadi za obradu kredita odnosno za bankarske usluge platio iznos od 364,00 eura, (list 17 – 20 spisa) i to 13. lipnja 2011., a koji iznos tuženik niti ne osporava, to je sud obvezao tuženika na isplatu navedenog iznosa kako je to odlučeno u izreci ove presude.

21.1. Tuženik je po osnovi odredbe članka 1111. Zakona o obveznim odnosima obvezan vratiti tužiteljici navedeni novčani iznos i to zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, s tim da je kamata određena sukladno odredbi članka 29. stavka 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima.

22. Prigovor zastare novčanog potraživanja, a kojeg je istaknuo tuženik nije osnovan i u ovom slučaju nema zastare na isplatu bez obzira što je ugovor zaključen 13. lipnja 2011. iz razloga što prema stavu Vrhovnog suda RH i to pravnim shvaćanjem sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020. zastara nastupa istekom roka od 5 godina od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili nekog njegovog dijela iz kojeg proizlazi isplata. Budući je tužiteljica ovom tužbom tražila i utvrđenje ništetnosti odredbe zbog koje traži isplatu, zastara će početi teći tek pravomoćnošću dijela presude koji utvrđuje ništetnost odredbe. Ukazuje se da je takav stav osim

Vrhovnog suda RH zauzela i brojna sudska praksa nakon tog mišljenja (tako i Županijski sud u Zagrebu u svojoj odluci posl. broj: GŽ-2406/18).

23. Odluka o troškovima temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku.

24. Tužiteljica je potraživala trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 1.191,36 eura, uvećano za zatezne kamate od presuđenja do isplate, koji je sud u cijelosti priznao kao nužan i opravdan, a sastoji se od troška sastava tužbe u iznosu od 100,00 eura sukladno Tbr. 7/1, sastava jednog obrazloženog podneska od 16. prosinca 2025. u iznosu od 100,00 eura sukladno Tbr. 8/1, za pristup na dva raspravna ročišta i to od 8. siječnja 2026. i od 16. travnja 2026., svako po 100,00 eura po Tbr. 9/1, te pristup na ročište za objavu presude u iznosu od 50,00 eura, što sveukupno iznosi 900,00 eura, a tome valja pridodati i pripadajući pdv od 25 % za sve radnje u iznosu od 225,00 eura, sukladno Tarifi o nagradama i naknadama troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22 i 138/23).

24.1. Nadalje, sud je tužiteljici priznao i troškove sudske pristojbe na tužbu i presudu u iznosu od 66,36 eura, što sveukupno iznosi 1.191,36 eura.

25. Tuženik je odbijen sa zahtjevom za naknadu troška postupka budući u istom nije uspio, a sve kako je navedeno u točki IV. izreke ove presude.

Vinkovci, 29. svibnja 2026. godine.

Sudac
Hrvoje Smital

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda u četiri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

DOSTAVITI:

1. Odvjetnik Vedran Bikić, Vinkovci
2. OD Metelko, Knežević & Patneri d.o.o. Zagreb, na znak: ZP4054

Broj zapisa: **9-30888-bf0cb**

Kontrolni broj: **07bd1-6693c-56a10**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.